

Đổng Thông đến vua Văn Đế yêu dùng và biệt đãi hơn các quan cũn khác.

(Hữu tâm vô phúc, phúc tự sinh, Hữu phúc vô tâm, phúc tự tâm diệt)

Vào đời nhà Hán Văn Đế, có một người bệ tôi tên Đổng Thông, vốn kẻ trung nghĩa. Đời vua Hán Văn Đế, ông ta là bậc thanh liêm, đời vua Hán Cảnh Đế, ông ta là kẻ chính trực, đời vua Hán Vũ Đế, ông ta là kẻ trung thành.

Với những bậc tính đó, Đổng Thông đến vua Văn Đế yêu dùng và biệt đãi hơn các quan cũn khác. Vua Văn Đế trao cho Đổng Thông một chức mĩ quyên hành, khi ra xa giá, lúc ở lâu đài, mọi người đều sợ hãi ra mắt người phong lưu thĩ phiệt.

Tài đức như thế, cao sang như thế, trong đời còn ai dám sánh. Thế mà một hôm, Đổng Thông ra khỏi thành đi dạo thì gặp một gã xem tử vi tên Huân Liên, ăn một rách rưới, mặt mày buồn thĩ, trông thấy ông liền ngẩng mặt lên trố mắt ha hả, rồi chỉ vào mặt nói :

— Kìa, Đổng quan nhân, chớ thấy sang trọng nhĩ thế mà mừng ! Tôi e ngài chết đói một ngày không xa đấy.

Đoàn quân tùy tùng thấy Huân Liên, gã thấy tử vi có chuyện vô lý đời quan, thĩ kinh vĩ xúm lại bàn, và toan giĩ về triũu trũi. Nhưng Đổng Thông lại không lý thĩ làm giũn, truyũn bĩ hĩ đĩn Huân Liên đĩn trũi cĩ kiũu, hĩ :

— Ta là một bậc đời quan trũi triũu đĩnh, phú quý có thĩ a, quyũn uy có mĩt, sao ngũĩi dám bĩ o ta là kẻ chết đói ?

Huân Liên lại mĩ nói :

— Thĩ a đời quan, kẻ hèn này dám vô lý nói lĩi y, xét ra rĩt có trũi ! Nhưng kẻ hèn này cũng không phĩi biệt nói sao hĩn, vì sũ thĩt là thĩ. Chĩng bao lâu đời quan sũ là một ngũĩi chết vì đói khát.

Đổng Thông mĩm cĩi hĩi lĩi :

— Chĩt sũng là chuyũn thĩĩng cĩ a ngũĩi có trách nhiũm vĩi nũĩc vĩi dũn. Nhưng ngũĩi cĩn cĩ vào đũu mà bĩ o ta sũ bĩ chết đói ?

Huân Liên thĩ a :

— Tiũn nhũn có nghĩ xem tử vi lĩu truyũn đĩ mĩy đĩi, kẻ nào chết đói khi trông thấy đĩ biệt ngay. Kĩa nũi miũng đời quan có mĩt đĩĩng vĩ chĩ chĩy thĩng trũi cĩ mĩ đĩn mĩp, đĩ là tử vi chĩt đói rĩi. Đũu đời quan có sang trọng đĩn đũu bĩc vãng đũu kho, cũng không thĩ nào tránh khĩi.

Đổng Thông không tin. Bĩn quũn hũ khũc khĩch cĩi bĩ o nhũu :

— Thĩt là kẻ điên cuũng ! Một vĩ quan giũu có nhĩt trũi mà hĩn dám bĩ o là chết đói !

Cĩ kẻ thĩ a vĩi Đổng Thông :

— Gĩ này mũn dùng nghĩ xem tử vi xĩ mĩ đời quan. Xin đời quan cho phép chúng tôi bĩt nó đem vĩ triũu đĩnh cho mĩt bĩ a đĩ nó chĩ a tĩnh ngũũg cuũng y.

Đổng Thông xĩ a nay vĩn tĩnh nhũn trũi, không mũn hành hĩi nĩn cĩi lĩn, khoác tay bĩ o bĩn thĩ hĩ :

— Nó bĩ o ta chết đói nhưng ta không chết đói thì thôi, có hĩi gĩ mà phĩi bĩt nó đánh đĩp làm gĩ ?

Đến rồi, Đổng Thông truy n quân khiêng kiệu trở về dinh, không lưu tâm đến câu nói của gã Huân nh Liên nữa. Hai hôm sau, có kẻ hay việc này vào triều tâu vua Văn Đế.

Vua Văn Đế tức giận phán :

— Chết sống sống chết do trời định, còn giàu sang là do ta. Ai dám làm cho Đổng Thông nghèo khổ mà đến nỗi phải chết đói ?

Đến rồi nhà vua truy n xuất kho cấp cho Đổng Thông mấy xe ngựa là châu báu để làm của riêng, rồi cấp ân ban cho Đổng Thông cả một hòn núi “Thị tử đổng” để đúc tiền tiêu xài nữa.

Đổng Thông thấy nhà vua quá hậu đãi mình, lòng cảm kích vô cùng. Tuy nhiên, ông ta là kẻ không tham lam, nên ý tứ chớ không nhận.

Vua Văn Đế nói :

— Ta thu nay không tin vào trời sống, nay có gã thấy trời sống báo khanh có trời sống chết đói, vậy ta cấp cho khanh cả tiền châu báu, khanh cảm nhận lấy xem thế làm thế nào chết đói được ?

Đổng Thông tâu :

— Hôm thế đã được Bệ hạ hậu đãi thế này, kẻ cũng quá lắm rồi ! Tiền của hậu thế dùng tiêu suốt đời cũng chưa hết, vậy xin Bệ hạ đừng cấp nữa mà cấp phát cho dân nghèo.

Vua Văn Đế không nghe, nhất quyết bắt buộc Đổng Thông phải nhận lấy là châu báu và hòn núi “Thị tử đổng” kia ! Do đó, Đổng Thông trở thành một người giàu có nhất trong nước, sang trọng vô cùng.

Trong thời gian đó, mọi người vua Văn Đế thấy một Đổng Thông vào chầu, mọi cảm nghĩ báo :

— Ta ra lệnh cho khanh phải ăn tiêu cho thế sang trọng đấy nhé.

Triều thần ai nấy đều lo lắng, lẽ nào thế mà báo nhau :

— Gã thấy trời sống đã làm giàu cho Đổng Thông như thế thì làm sao Đổng Thông chết đói được ?

Thời gian chầu bao lâu, vua Văn Đế báo báo nh nh, thế hủy thế, máu luôn thấy mình, nghĩ thế nh nh xâu trên long sàng. Đổng Thông cảm nghĩa, xem thân vua như thân mình, vậy cúi xuống ghé miệng hút huyết từ miệng, cảm nhà vua thế nh nh.

Ngay lúc đó, Thái tử vào thăm, thấy máu ra ràn rụa, và cảm thấy của Đổng Thông trông rất ghê m ghê thế, làm cho Thái tử trở về cung không ăn uống được, nhất là các món ăn thế có máu, Thái tử thấy nh nh cảm nh nh.

Và thế đấy, Thái tử cũng ít lui tới, việc thăm vua cha.

Văn Đế biết được việc này, tức giận than :

— Bây giờ ta mới rõ, thế có Đổng Thông là báo tôi trung thành mà thôi ! Rồi đến Thái tử còn ghê m ghê thế ta, tình nghĩa cha con thế không báo nh nh ngoài vậy.

Câu nói này tuy Văn Đế chớ nói riêng với Đổng Thông, nhưng về sau cũng lọt vào tai Thái tử, làm cho Thái tử báo bình, đem lòng cảm thế Đổng Thông vô cùng.

Đến với Đổng Thông là kẻ tôi trung, hành động của ông ta là hành động để đáp nh vua. Tuy nhiên, Thái tử cho đó là hành động đua nh nh, để vua cha ghét mình, thế mọi nh nh.

Rồi thay, báo nh tình Văn Đế mới lúc một nh nh thêm, rồi chớ bao lâu nhà vua phải băng hà, để mọi nh nh cảm thù sâu sắc trong lòng với Thế tử non trẻ kia.

Thái tử lên ngôi rồi, lấy hiếu là Cảnh Đế.

Lòng đã sẵn thâm thù, Cảnh Đế liền hạ lệnh bắt Đổng Thông trở lại, sung công hầu tể tướng, giam Đổng Thông vào ngục, và cảm không cho đem cảm nh nh.

Thế là Đổng Thông phải chịu chết đói trong ngục, không có một nh nh thán oán.

L& i tiên đoán c& a gã Hu&nh Liên đ& n lúc & y m& i th& y là đúng. Các quan trong tri& u & n bé đ& u kinh kh&ng, cho r&ng t&ng m& o con ng& i đã hình ra không th& nào tránh kh& i đ& c.

B& y gi&, t& i tri& u C&nh Đ& có quan Thái s& tên Châu á Phú v& n là k& tham giàu sang, th& y mình đang tr&ng ch& c, s& ngày sau có đ& u gì r& i ro chẳng nên & n ra ngo& i thành đ& n nhà gã Hu&nh Liên h& i thăm t&ng m& o.

Hu&nh Liên xem qua th& y quan Thái s& h& Châu & i cũng có m& t v& n ch& ch& y xéo vào mi&ng, nên v& tay c& i & n, nói :

— Ôi thôi ! Quan Thái s& & i cũng có t&ng ch& t đời r& i ! Đ&ng ch& “ch& t đời” đã hi& n r& i thì ngày ch& t đời cũng ch&ng bao lâu n& a.

Quan Thái s& bu& n bã vô cùng, tr& v& dinh lo thu x& p b& c vàng g& i đ& n m& t nhà ng& i thân cách kinh đô trăm đ& m, đ& phòng khi có x& y ra tại n& n thì tr& n đ& n đó dung thân. Vì c& làm c& a quan Thái s& tuy kín đáo, nh&ng không thoát kh& i tai m& t c& a các c& n th& n.

Các quan cho là quan Thái s& sanh đ& tâm nên m& u tâu v& i vua C&nh Đ& .

Vua C&nh Đ& & p t& c cho ng& lâm quân vây ph& c t& dinh quan Thái s& h& Châu, b& t quan Thái s& h& ng& c và t&ch thâu tài s& n.

Ch&ng bao lâu Châu á Phú cũng b& ch& t đời nh& Đ&ng Thông tr& c kia.

Lúc này, ch&ng nh&ng quan quân trong tri& u, mà kh& p c& kinh đô, ai cũng ca t&ng Hu&nh Liên là m& t nhà t&ng s& gi& i vào b& c nh& t.

Đ& c bi& t h& n n& a, th& i b& y gi&, trên m& t ng& i nào có đ&ng v& ch& y xéo vào mi&ng, thì dân chúng ho& c ph& nh&, ho& c th&ng h& i, cho là k& “ch& t đời” v& y.

Trong lúc dân chúng đang s& nh&ng ng& i có t&ng ch& t đời, thì n& i m& t làng kia có gã Bùi Đ&, tu& i tr& nhà nghèo, đi bán đ& u lang thang kh& p đó đây, & i xu& t hi& n n& i mi&ng m& t đ&ng ch& “ch& t đời”.

M& t hôm, Bùi Đ& đi qua kinh thành. Hu&nh Liên đ&ng & đ& u ch& trông th& y & y tay v& y g& i chàng & i, và nói :

— Kìa, ông b& n ! Ông b& n đã nghèo kh& mà & i b& đ&ng ch& v& ch& xéo trên mi&ng th& kia tránh sao kh& i b& ch& t đời.

Bùi Đ& th& n nhiên nói :

— Tôi nghèo kh&, buôn bán đ& nh& t thì vì c& ch& t đời là chuy& n th&ng, có gì & ?

Đ& t & i, chàng gánh đ& u đi vào thôn quê bán, không & y th& làm bu& n bã.

Nhà ng k ch t ói

Tác Giả: Trích Trung Hoa kim c k nhân (Tàng Th C ác)

Thứ Tư:, 03 Tháng 2 Năm 2010 17:16

